

МЕТОДИ НАВЧАННЯ КУЛЬТУРИ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТІВ НЕМОВНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ У ВНЗАх

Інна Ахмад

Національний технічний університет України «КПІ»

Ст.викладач КАМТС № 1

Проблема соціокультурної компетенції привертала увагу цілого ряду дослідників та науковців. А що саме соціокультурна компетенція? Культура це виховання, освіта, розвиток.. Людина, ще с давніх времен определялася певним типом культури. Нам відомо, що в ранньому віці в дитині закладається фундамент її культури. Це культура спілкування та поведінка.

Знаємо, що в останній час посилилась увага спеціалістів до програми , яка навчає студентів соціокультурної компетенції. Це є ще один великий показник готовності до міжнародних стосунків.

Саме головне для викладача є те, що він повинен формувати у студентів поняття культури. А вона виступає, як соціокультурна. Викладач виступає як приклад у студента.

Прояв і розвиток активних методів навчання обумовлено тим , що перед навчанням були поставлені завдання не тільки засвоєння студентами знань і формування професійних умінь і навичок , а й розвитку творчих та комунікативних здібностей особистості , формування особистісного підходу до виникає проблеми .

Гуманітаризація сучасної вищої освіти покликана реформувати у студентів, майбутніх спеціалістів іноземних мов, цілісну картину світу, розуміння загальнолюдських цінностей, духовність , культуру особистості. Коли студент опановує іноземною мовою в досить високому рівні, то у нього не виникає мовного бар'єру спілкування на будь-які теми. Повинні розглядати мову, як засіб міжособистісного взаємодія і взаємини в умовах багатонаціональної культури. Таким чином, процес навчання іноземної мови у вищій школі повинно мати право, що б у студентів був не лише високий рівень знання мови, але й була успішна і правильна реалізація мови. У навчанні іноземної мови використовують три напрямки:

1. Мова використовується, як засіб спілкування. На цьому етапи іде гарне оволодіння мовою.
2. Мова - процес комунікації.
3. Опанування мовами. Іде повне, досконале навчання мови.

Так, мета нашої статті полягає у висвітленні сучасних підходів навчання студентів немовних спеціальностей культурі спілкування, поведінки на досить високому професійному рівні.

Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти тексту, твору, що формується за допомогою мовних засобів [1]. Організація комунікативної діяльності студентів вимагає чіткого уявлення про компоненти цієї діяльності та її характерні особливості. Як відомо, основним компонентом навчання мови вважають мовленнєву дію. Уточненню цього поняття допомагає узагальнення даних прикладної лінгвістики, яка досліджує змістові компоненти освіти, навчання та учіння у нерозривному зв'язку з природою спілкування як соціального феномену. Так, зважаючи на сутність функціональної класифікації мови, ми поділяти компоненти навчання іноземної мови на дві категорії, які відображають дві сторони мовленнєвої дії: це функції мовного матеріалу, реалізовані в різних ситуаціях, з другого – комунікативно необхідні поняття. Найважливіших досягнень сучасної лінгвістики є положення про те, що успішність мовного спілкування обумовлена здатністю спілкуються, організувати свою поведінку (мовне і немовних) відповідно до завдань комунікації.

Цю здатність лінгвісти визначають як компетенцію. У галузі лінгвістики термін "компетенція" означає знання системи мови на відміну від володіння нею в реальних ситуаціях спілкування.

Мета полягає у висвітленні сучасних підходів до іншомовної комунікативної компетенції як структурного компоненту комунікативної культури студентів мовних ВНЗ та визначення шляхів її формування, це примітивний, маніпулятивний, діловий.

Особистісний - спілкування базується на глибокій зацікавленості до студента, визнання самостійності його особистості. Викладач поважає студентів, вся його діяльність спрямована на розвиток їхньої духовності, особистісне спілкування стає спілкуванням духовним. Студент довіряє викладачеві, викладач є авторитетом.

Норма професійної поведінки викладача є дотримання педагогічної етики. Формувати людські відносини зі студентами і між ними. В основі моральної норми професійної поведінки викладача має бути повага до особистості студента, і, максимальна вимогливість до нього. Спілкування передбачає його професіоналізм. Також викладач повинен займати позитивну позицію щодо студента. Відомо, що підвищення ефективності якості роботи в усіх сферах виробництва залежить від мікроклімату в колективах, від настрою кожної людини. Головним завданням вищого навчального закладу на сучасному етапі є підготовка фахівців, здатних нестандартно, гнучко і своєчасно реагувати на зміни, які відбуваються у світі. Тому для підготовки студентів до професійної діяльності в майбутньому і використовуються інноваційні методи навчання у вузі.

Цікавим є підхід до визначення структурних компонентів культури педагогічного спілкування, який запропонувала Фатихова Р.М.[2], цю структуру вона розглядає як систему, у якій виділяються структурні та функціональні компоненти. До структурних дослідниця відносить

комунікативні, інтерактивні, перцептивні. Фатихова Р.М.[2] сприймає комунікативну компоненту, як вміння « виступати джерелом інформації », перцептивну компоненту, як « сприйняття іншої людини та розуміння її », інтерактивна компонента виступає, як « організація колективної діяльності, взаємовідношень ».

Література:

1. Андреева Г. М. Социальная психология / Г.М. Андреева. – М. : Просвещение, 1980. – 479 с.

2. Фатихова Р.М. Культура педагогического общения и ее формирование у будущих учителей / Р.М. Фатихова.-Уфа, 2000-51с.